

A KÖNYVÁRUS REJTÉLYE

A Hugo Marston-sorozat első kötete

MARK PRYOR

Hugo Marston, a párizsi–amerikai nagykövetség biztonsági főnöke tehetetlenül kénytelen végignézni, amint barátját, Maxot, az idős könyvárust elrabolja egy fegyveres. Kezdetét veszi a versenyfutás az idővel. Miközben Hugo követi a nyomokat, szövetségese lesz egy szépséges és rejtélyes újságíró. Velük nyomoz régi barátja, egy félig-meddig visszavonult CIA-ügynök és egy kelletlen rendőrnnyomozó is, akik segítenek megküzdenni a politikai intrikákkal, a rendőrségi korrupcióval, az egyre szélesedő drogháborúval és a náci kollaboráció szellemével, amely Párizs egyik legjelesebb polgárát kísérti. A helyzet rosszabbra fordul, amikor még több könyvárus tűnik el, testük pedig a Szajnából kerül elő. Az ismeretlen gyilkosok célpontja most már maga Hugo. Ahogy a kirakós darabjai a helyükre kerülnek, Hugo a nyomokat követve jut el egészen az ellenség barlangjáig... Pontosan úgy, ahogy a gyilkos kitervelte...

A regény egy modern Sherlock Holmes-történet, mely a könyvek világában játszódik.

MARK PRYOR egykori újságíró az angliai Hertfordshire-ből származik. Jelenleg a texasi Austinban él három gyermekével és feleségével, és helyettes kerületi ügyészként dolgozik a Travis megyei kerületi ügyészi hivatalban.

Tudjon meg többet a sorozatról:

www.markpryorbooks.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Friss és modern történet. Az izgalmas nyomozást egy kibontakozó szerelem, Párizs varázslatos utcái, sok veszély, váratlan fordulatok és még több humor teszi felejthetetlenné.”

Publishers Weekly

„Sosem jártam még Párizsban, mégis úgy éreztem, mintha ott sétálnék Hugo Marstonnal a Szajna partján. Ez a város egyszerre tartogat rémes és érzelmes meglepetéseket. Hugo a munkában keres menedéket érzelmi sérüléseire, és a saját bajai ellenére is igyekszik emberséges lenni másokhoz.”

Amazon

„Nagyszerű könyv! A történet gyors, izgalmas, tele van titokzatos alakokkal. Mindig is szerettem az olyan regényeket, amelyekben a hős „rendes pasas”. Nagyon élveztem a párizsi leírásokat, és jó volt egy kis bepillantást nyerni az FBI és CIA titkos berkeibe. Már alig várom, hogy elolvassam a következő Mark Pryor-könyvet!”

Goodreads

„A szerző ügyesen ötvözi a történelmi témát a kortárs bűnözéssel. A könyv egyesíti a Sherlock Holmes-történetek rejtélyes megoldásait és Eric Ambler kémregényeinek intrikáját.”

Library Journal

MARK PRYOR

A

KÖNYVÁRUS

REJTÉLYE

— részlet —

Mont Blanc
válogatás

ELSŐ FEJEZET

A Notre Dame nagyharangja éppen akkor ütötte a delet, amikor Hugo elérte a híd végét. A csípős levegő mintha a szokásosnál tovább őrizte volna az utolsó kondulást. Hugo megállt és benézett a forgalmas párizsi utcán keresztül a Café Panisba. A kirakat fölött sárga kocsislámpák világítottak csalogatóan, odabent árnyalakok mozogtak, a vendégek asztalt választottak, a pincérek táncos mozdulatokkal cikáztak.

A forró kávé csábította, de ez volt az első napja a szabadságnak, amelyet nem kívánt. Nem volt mit tennie, nem volt hova mennie, és nem óhajtott egyedül leülni egy asztalhoz, hogy ezen töprengjen.

Belehajolt a szélbe, és jobbra fordult. Maga mögött hagyta a kávéházat, nyugat felé indult a parton. Menet közben kinézett a mellvéd mögül. Odalent közeledő vízibusz bárka motorja berregett, a Szajna fagyos vize habzott a hajócsavaroktól. Hugo azon tűnődött, hogy az ilyen hideg napokon mennyi ideig maradhat életben egy ember az olajos vízben, az álnok sodrással küzdve, mielőtt megadná magát a jeges szorításnak. Gyászos gondolat volt, gyorsan elvetette. Végtére is, ez itt Párizs; túl sűrű a hajóforgalom, túl sokan csodálják hozzá hasonlóan a folyót a számtalan hídról ahhoz, hogy sokáig észrevétlen maradjon egy kétségbeesetten csapkodó ember.

Öt perccel később észrevett egy folyóparti könyvstandot. Négy zöld fémládát csavaroztak az alacsony falhoz. A ládák tömve voltak könyvekkel, a színes gerinceket úgy rendezték el a polcokon, hogy mint a madár farktollai, magukhoz vonzzák a járókelőket. A stand tulajdonosa egy doboz fölé hajolt. Kopott, szürke kabátja a kövezetet söpörte. Az egyik cipőfűzője kioldódott, de még arra sem figyelt, miközben a képeslapokat válogatta.

Ordítás harsant, a könyvtáros felegyenesedett, és ő is a hangok felé bámultak, amelyek ötven méterrel arrébb, a Pont Neuf fel átellenes stand felől hallatszottak. Egy alacsony, zömök férfi hadonászott és kiabált a stand tulajdonosával, egy bíborvörös arcú asszonnyal, aki vastagon be volt bugyolálva a hideg ellen, és mindent megtett, hogy ne maradjon alul a szópárbajban.

Az öregember megcsóválta a fejét és visszafordult a dobozhoz. Hugo halkán köhécselt.

– *Oui, monsieur?* – Az árus hangja érdes volt, de amikor felpillantott, és meglátta Hugót, rögtön elvigyorodott. – Ó, te vagy az! Merre jártál, *mon ami*?¹

– *Salut, Max.* – Hugo lehúzta a kesztyűjét, megrázta Max kezét, amely a dermesztő hideg ellenére is meleg volt. Franciául beszéltek, noha az öreg elég jól tudott angolul, ha úgy tartotta kedve – amikor például csinos amerikai lányok vásároltak nála. – Mi ez a hühó? – kérdezte Hugo.

Max nem válaszolt. Odafordultak és figyeltek. Az asszony hadonászott, mintha el akarná hessegetni a zömök embert, aki meg-hökkentő modorban reagált: megmarkolta az asszony csuklóját, hátracsavarta a karját, és ugyanazzal a lendülettel, kirúgta alóla a lábát. Az asszony fájdalmas jajdulással térdre esett, miközben kínjában hátrahajtotta a fejét. Hugo elindult felé, ám egy erős kéz visszatartotta.

– *Non* – mondta Max. – Nem a te dolgod. *Une affaire domestique.*²

Hugo lerázta a kezét. – Segítségre van szüksége. Várj itt.

– *Non!* – ismételte meg Max, és olyan erősen markolta Hugo karját, hogy az amerikai a kabáton át is érezte a szorítást. – Hagyd, Hugo. Nem akarja, hogy segíts neki, hidd el, ha mondom.

¹ Barátom.

² Magánügy.

– Miért nem? Ki az ördög ez? – Hugo alig bírta megállni, hogy le ne verje idegeinek feszültségét ezen a stricin. Ám Max kéréséből kiérezte, hogy csak tovább rontaná a dolgot, ha belekeveredne. – Mi ez, Max? – ismételte meg.

Max egy hosszú pillanatig bámult rá, azután elengedte a karját, és lesütötte a szemét. Visszafordult a standhoz, elvett egy könyvet, azután fölvette a szemüvegét, hogy elolvassa a címet.

Hugo odafordult hozzá, és akkor látta, hogy a szemüveg bal lencséje hiányzik. – Jézusom, Max! Kérlek, mondd, hogy ez az alak nem látogatott meg téged is.

– Engem? Nem. – Kabátujjába törölte himlőhelyes krumpliorrát, de nem nézett az amerikai szemébe. – Miért tenné?

– Mondd meg te. – Hugo tudta, hogy a rakpart a bolondok frontja és főhadiszállása. Úgy vonzotta őket a víz, meg a város szívében hömpölygő turistaáradat, akár a szúnyogokat, a *bouquinistes*³ pedig könnyű és gyakori célpontnak számítottak.

– Nincs ok. Ha a szemüvegem miatt aggódsz, hát leejtettem. – Végre Hugo szemébe nézett, és visszatért arcára a mosoly. – Igen, egyre öregebb és ügyetlenebb vagyok, de még mindig tudok vigyázni magamra. Neked az a dolgod, hogy gondoskodj a nagyköveted biztonságáról, és a nagykövetséget véd, nem az ilyen öregembereket, mint én.

– Nem vagyok szolgálatban, és azért aggódom, akiért akarok.

Ismét rátette a kezét Hugo karjára, ez alkalommal azért, hogy megnyugtassa. – Jól vagyok. Minden rendben.

– *D'accord*.⁴ Ha te mondd. – Hugo átnézett az utca túloldalára. Az asszony már felállt, a férfi vadul hadonászott, de ezúttal nem verte. Kelletlenül úgy döntött, hogy ez alkalommal annyiban hagyja a dolgot, és a kirakott könyvek felé fordult. – Úgy vigyázol magadra, hogy megvágod a turistákat, *oui*?

³ Könyvkereskedő és antikvárius.

⁴ Rendben.

Van egyáltalán valamid, amit érdemes megvenni? Ajándékba kellene.

– Vannak kulcsláncaim, levelezőlapjaim, és *petit*⁵ Eiffel tornyai.

– Christine-nek kellene.

– Aha. – Max felvonta a szemöldökét, és a stand felé intett. – Akkor itt kint nincsen semmim.

– A jó cuccokat eldugod, mi? – Hugo átnézett a barátja válla fölött, és látta, hogy a zömök ember már távolodik, zsebre dugott kézzel ballag a rakparton. Áldozata, a bouquiniste, elég bizonytalanul állt a lábán. Belerogyott egy strandszékbe a stand mellett, arcát a kezébe temette, majd a lábához helyezett reklámszatyorból előhúzott egy átlátszó, lapos üveget.

Hugo visszafordult a könyvárushoz, aki őt figyelte. – Az ott a kezében, az a legnagyobb problémája – mondta az öreg. – De errefelé jobb, ha az ember nem ártja magát a mások dolgába. – A könyvei felé intett. – Na, veszel valamit, vagy csak az idődet pocsékolod? És mellesleg az enyémet is.

– Ajándékról volt szó, emlékszel? – kérdezte Hugo

– *Bien*,⁶ lássuk. – Max kihúzott egy keményfedelű könyvet, tele fekete-fehér fényképekkel a hollywoodi sztárokról az 1920-évektől a hetvenesekig. Mutatta Hugónak a borítót, amelyen a brillantinos hajú Cary Grant mosolygott harminckét foggal. – Hasonlít rád, *mon ami*.

Hugo ezt már korábban is hallotta a feleségétől, de úgy gondolta, az asszony csak viccel. A képaláírás szerint a fotó akkor készült, amikor Grant negyvenegy éves volt, egy évvel fiatalabb Hugónál, és a száznyolcvanhárom centiméterével körülbelül három centivel alacsonyabb is nála. De mindkettőnek egyformán sűrű haja volt, csak Hugóé világosabb barna – elég világos

⁵ Kicsi.

⁶ Jól van.

ahhoz, hogy eltűnjenek benne a mostanában megjelent fehér szálak. Ám az ő dús haját sosem érintette brillantin, vagy mit is használnak az ilyen szivarok. Cary Grant szeme úgy villogott a képen, akár a drágakő. Hugo is tudott ilyen keményen nézni, ha szükség volt rá, de normális körülmények között a szeme sötétebb, bársonyosabb barna volt, a tekintete inkább töprengő, mint delejező. Egy figyelő tekintete, nem egy játékosé.

– Tessék – Max visszavette a könyvet, azután lehajolt és kivett egy köteg újságpapírt egy ütött-kopott bőr aktatáskából. – Van itt néhány könyv. Szolgálj ki magad.

Hugo letérdelt, elhúzta a táska cipzárját, belekukkantott. – Agatha Christie?

– *Oui* – bólintott Max. – Első kiadás, így *très cher*.⁷ Attól tartok, egy hozzád hasonlóan szerény diplomata nem engedheti meg magának.

– Gondolom, igazad van, de ismerek valakit, aki szereti az ilyesmit.

Max elvigyorodott. – Valakit, aki szeretné, ha nekiadnád, így értetted.

– Meglehet. – Hugo a kezében forgatta a regényt. Nem volt szakértője a ritka könyveknek, de annyit azért tudott, mint sok bouquiniste akik a folyó mentén kínálták az árujukat. Ez itt gyöngyszem volt, a Hercule Poirot-sorozat *Halál a felhők közöttjének* 1935-ös első kiadása. Vörösarna maroken kötés, bordázott gerinc, aranyozott cím, márványozott előzéklap, és mintha még a gerincben a vászoncsík is eredeti lett volna. Felfedezett egy apró szakadást az utolsó hirdetés margóján, de mindent összevetve mély benyomást tett rá a könyv. Egyértelműen szép darab. Megemelte. – Mennyi?

– Neked négyszáz euró.

– És mindenki másnak?

⁷ Nagyon drága.

– Természetesen háromszáz.

– Amerikában mi az idegeneket csapjuk be – jegyezte meg Hugo –, nem a barátainkat.

– Nem Amerikában vagy – hunyorított Max. – Hatalmas ember vagy, Hugo, elég hatalmas, hogy bedobj a folyóba. Nem mernélek becsapni.

Hugo morgott valamit, majd előhúzott még egy régi könyvet a táskából. Sötétkék vászonkötésű, látványosan ódon példány volt, amit egy gyors belső ellenőrzés is megerősített: 1873. *A háborúról*, írták arany betűkkel a gerincen levő vörös mezőbe. A cím alatt a *Clausewitz* név állt. – Az első angol fordítás?

– *Merde!*⁸ – Max kikapta a könyvet Hugo kezéből. – Ez nem eladó.

– Miért nem?

– Csak! – A könyvárus a melléhez szorította a könyvet, azután bocsánatkérően fölemelte a kezét. – *Je m’excuse,*⁹ ez fontos. Alaposabban meg kell néznem, mielőtt döntenék.

– Hadd nézzem meg, szívesen adok tanácsot – mondta Hugo egykedvűen, hogy leplezze kíváncsiságát. Barátjára nem volt jellemző a köntörfalazás, a mellébeszélés.

– *Non.* – Max megmarkolta a kötetet. – Nem a könyvről van szó, az értékéről. Nézd, ha úgy döntök, hogy eladom, félreteszem neked. *D’accord?*

– Persze – bólintott Hugo. – Köszönöm.

– *Bon.*¹⁰ – Max mosolygott és Hugo cowboy csizmájára mutatott. – Te vagy az egyetlen texasi, aki ismeri a könyveket, *mon ami*. De nem élsz még elég ideje Franciaországban ahhoz, hogy találj magadnak egy pár tisztességes cipőt?

⁸ A francba!

⁹ Elnézést kérek.

¹⁰ Rendben.

– Minden dicséreteddel együtt jár egy sértés. Néha arra gondolok, hogy angol vagy.

Max undorodva köpött egyet és érthetetlenül motyogott.

– Lássuk – folytatta Hugo. – Mid van még? – Benyúlt a táskába, és egy vékony kötetet húzott elő, műanyag védőtokban. Megvizsgálta a könyvet, amely mintha megőrizte volna az eredeti borítóját. Pizkosfehér volt, vagy talán rózsaszínes, a szélétől másfél ujjnyira, vékony fekete keretben voltak az adatok, a szerző és a kiadó neve feketével, de a cím félkövér nagybetűvel, amely valaha vérvörös lehetett.

– *Une Saison En Enfer* – nézett hátra Max. *Egy évad a pokolban.* – Arthur Rimbaud. Nem első kiadás.

– Nem? Az egyetlen példány, amit gyűjtőnél láttam, egy korai kiadás Zelda Fitzgerald fordításában – mondta Hugo. Az is eszébe jutott, hogy két éve egy vonaton Londonból Párizs felé utazva Rimbaud-ról olvasott. – Kivehetem a műanyagból?

– Hagytam én ezt valaha is?

– Tudom, tudom. Kibonthatom, amint megveszem. Nem hibáztathatsz, ha próbálkozom.

– Ha te mondod – felelte Max. – Az a barátom, akitől kaptam, azt mondta, jó állapotban van, ahogy magad is látod, de van valami firka az elején. – Max legyintett. – De mivel ő csaknem vak, talán szerencséd lesz, és a szerző aláírását találod benne.

Hugo gondolkodott egy pillanatig. Ez a könyv inkább az irodalmároknak fontos, mint az olvasóknak. Az 1873-ban megjelent hosszú prózavers vallomás a szerző drogozásáról és vad homoszexualitásáról. – Christine kedveli Oscar Wilde-ot – mondta. – Ez elég közel jár hozzá. Mennyi?

Max ránézett és vállat vont. – Nehéz megmondani. Nem néztem át, nem tudom, sokat ér, vagy semmit.

– Nagyon segítőkész vagy. Mit szólnál, ha a kettőért adnék ötszáz eurót?

– Mit szólnál, ha előhúznád a pisztolyod és kirabolnál, he?

– Akkor mondd meg te – mosolyodott el Hugo. – Max, te úgy alkuszol, mint a cigány a lóra!

– Ezer a kettőért. Először fizess, azután megköszönheted a váltságot, hogy fizetsz.

– Szabadságon vagyok – mondta Hugo, miközben a zsebébe nyúlt és előhúzta a pénztárcáját. – Azon gondolkodom, hogy elutazom az Államokba és személyesen adom át ezeket, de most vetted el az utazásra szánt pénzemet. Ha úgy döntök, hogy elmegyek, akkor a repülőtértől gyalog kell mennem.

– Ó, viszont lesz olvasnivalód az egész útra.

– Max, te is tudod, hogy az emberek nem olvasnak ritka könyveket. – Hugo egy köteg bankjegyet adott át az öregembernek. – Ennyi van nálam. Elhozhatom később a maradékot?

– Azok, akik nem tudják, hogy ritkaságok, el is olvassák őket.

– Max átvette a pénzt, de nem számolta meg. – Tudod, itt Franciaországban vannak bankok.

– Akkor, ha tudsz harminc percet várni, keresek egyet.

Max széttárta a kezét. – Mi mást tehetnék, mint hogy várlak?
– Egy pillanatra elhallgatott. – Komolyan gondolod, hogy Amerikába mész?

– Miért ne? Az örült, romantikus száguldás nem igazán az én stílusom, de nem is fogok két hétig malmozni.

– Nem akarsz szabadságra menni?

– Azt mondták, hogy használjam föl, vagy elvész. Nem mintha bánnám, ha elveszne, de a külügy meg van győződve róla, hogy az agyamra megy, ha azért dolgozom, mert dolgozni akarok, és nem azért, mert muszáj.

– Amerikaiak. – Max a fejét csóválta. – El nem tudom képzelni, hogyan sikerült megszereznetek a viláгурalmat.

– Mert nagy ágyúink vannak – felelte Hugo. – És nem adjuk meg magunkat mindannyiszor, ha a németek támadnak.

– *Touché*¹¹ – nevette el magát Max, azután ismét Hugo lábára mutatott. – *Alors*,¹² ha elhatároztad, hogy mész, hozz nekem egy ilyen cowboy csizmát és akkor legközelebb még kedvezőbb üzletet köthetünk. Negyvenegyes a lábam, *s'il vous plaît*.¹³

– *Bien*. – Hugo az órájára nézett. – Megyek, kirabolok egy bankot, telefonálok, és remélhetőleg egy órán belül itt vagyok.

– Máskor is fizethetsz. Tekintse ajándéknak ezeket a könyveket, Monsieur Hugo, legalábbis pillanatnyilag. Ha meggondolom magamat, tudom, hol találak.

– Nem, mert még eltűnsz valamilyen strandon, én pedig nem szeretek tartozni. Mindjárt visszajövök.

Kezet ráztak, és Hugo másodszor látott meg valamit Max szemében. Ám az öregember elkapta a tekintetét, felpillantott a felhőkre. – Azt hiszem, hamarosan havazni fog – mondta színtelen hangon.

Hugo is felnézett a szürke, nyomasztó égre, azután elindult vissza, arrafelé, ahonnan jött. Harminc méterről visszanezett Maxra. Az öregember a szomszédja felé csoszogott, és amikor keresztülvágott az úttesten hátranézett, hogy nem követik, vagy figyelik-e.

Szél kerekedett, megcibálta Hugo kalapját, aztán irányt változtatott, a férfi hátára nyomta hideg tenyerét, végigűzte a rakparton. Először lassan lépkedett, azután gyorsabban. A hideg ujjak lesiklottak a gerincén. Hugo megborzongott. Szembejött egy középkorú pár egyforma kék anorákban. A férfi fényképezőgépet tartott a kezében, és reménykedve nézegetett körbe. Minden más napon Hugo megállt volna felajánlani, hogy lefényképezi őket, de most úgy sietett el mellettük, hogy rájuk se nézett. Lehet, hogy ők szeretnék rögzíteni a pillanatot a gyer-

¹¹ Talált.

¹² Tehát.

¹³ Legyen szíves!

mekeik vagy az unokáik számára, de mi ez Hugo szorongásához, aki fölött ólomszínű az ég, a hátát megdermeszti a szél, és a belsejét perzseli az aggodalom, hogy keményebben kellett volna noszogatnia Maxot, meg kellett volna győződnie róla, hogy minden rendben van-e.

MÁSODIK FEJEZET

Egy órával később Hugo a Saint Michel rakparton állt, nagyjából fél kilométernyire Max standjától. Kivárt egy hézagot a járműfolyamban, akkor átsietett az úttesten és elindult a barátjához. Belhajolt a szélbe, de gyakran felnézett, kereste az öregembert, ám a szeme könnyezett a hideg szélről, így semmit sem látott.

Max jól van, mondta magának. Csak volt egy dühöngő az egyik standnál, volt egy eltört szemüveg, és talán Hugo nem bírja ki, hogy ne keressen akciót ott is, ahol nincs. Sok éve ismerte Maxot, nem egyszer kávéztak és ettek együtt, meséltek egymásnak Párizsról és Texasról. Egyesítette őket a könyvek szeretete és enyhe csömörük a világtól. Hugo még mindig úgy érezte, hogy sietnie kell, ám a logika lelassította a lépteit. Emlékeztette magát, hogy Párizsban van, ahol az ember ögyeleg, és nem siet.

Jobbra egy motor köpködött: kirándulójó indult el a túlsó partról. A *bateau-mouche*¹⁴ lassan bepöfögött a folyó közepére. Az utasok csoportja a nyitott fedélzeten színes foltot jelentett a kietlen téli napon. Franciaország aszálytól szenvedett a nyár óta, különösen Párizstól délre. Az a kevés víz, amely elkerülte a szomjas borvidékeket, szinte annyira sem emelte meg a kirándulójókat, hogy az utasok feljebb lássanak a rakpartoknál és élvezhessék a Grand Palais meg a Musée d'Orsay fenséges látványát. Amikor a jó elhaladt Hugo mellett, látta, hogy a fedélzeten egy fázó kisfiú bújik az apjához. Mélyebbre dugta kezét a zsebében. Miután kifizeti Maxot, megiszik egy kávé.

Könnyben úszó szemmel ballagott a szélben a folyó mellett a Pont Neuf felé. Útját egy pillanatra eltorlaszolta két idős hölgy, akik

¹⁴ Sétahajó.

vastagon be voltak bugyolálva a hideg ellen, és éppen puszival üdvözlötköztek egymást, de kicsi testük túlságosan fázhatott a második *bisou*-hoz,¹⁵ így csak bólintottak, majd kart-karba öltve eltotyogtak.

Ahogy közelebb ért Max standjához, Hugo fellélegzett. Az öregember összehajtotta a kempingszékét, és berakta az egyik vasláda mellé. Hugóra nézett. – Azt hittem, meg fogsz szokni. *Alors*, már korábban akartam kérdezni, amikor említetted. Mi van Christine-nel?

– Hát, nem is tudom – felelte Hugo és átnézett Max válla fölött. A bouquiniste a híddal szemben már összecsomagolt és elment. – Chrissy Texasban van, én itt, és ezzel gyakorlatilag vége. Azért felhívtam és üzenetet hagytam, hogy átmegegyek, meglátogatom, és megbeszéljük az ügyeket.

– Ez is valami – mondta Max.

– Egy hosszú repülőút. – De miután két hét szabadságot kellett kibírnia, elfogadhatónak tűnt egy ugrás Dallasba az utolsó pillanatban. Vagy csak kicsit tűnt hülyeségnek. – Meglátjuk, mi lesz – mondta. – Mindenesetre itt a hiányzó pénz.

– *Merci*. – Max olyan ügyesen tüntette el a köteg bankót, mint egy gyakorlott zsebtolvaj. – Kell számla?

– Nem, ha később szükségem lesz rá, tudom, hol talállak. – Hugo habozott, azután barátja vállára tette a kezét. – Megmondanád, ha valami baj van?

– Kivel?

– A szomszédoddal. És még sosem láttam, hogy bármit elejtettél volna Max. Sem könyvet, sem pénzt, sem a szemüvegedet. Hívd megérzésnek.

– *Ach*. – Max elfordult és vállat vont. – Christine-nel kellene törődnöd, nem velem. Mindenesetre fontolgatom, hogy visszavonulok. Lelépek az utcáról. Ebben a munkában olyan sok a bőlond, hogy néha úgy érzem, belőlem is az lehet.

¹⁵ Puszi.

– Visszavonulsz? Komolyan mondod?
– Miért ne? – Max elővett egy kis kulcskarikát és vigyorgott. – Szerzek egy szép vidéki házat, és regényt írok. Ez hogy hangzik?

– Csodásan. Csak nem biztos, hogy hiszek neked.

Max végigtekintett a rakparton, azután a barátja szemébe nézett. – Mindenkinek tudnia kell, mikor hagyja abba, Hugo. Tudod, egy öregember nem küzdhet meg egyedül a gonosz erőivel, legalábbis nem sokáig.

– A gonosz erők, ez kissé drámaian hangzik. Komolyan beszélsz?

– *Mais oui.*¹⁶ – Max köpött egyet, azután megdörgölte az állát. – A hideg télen, a forróság nyáron, a fukar turisták, a csövesek, akik naponta zaklatnak, hogy adjak a nehezen megkeresett pénzből. – Elfordította a tekintetét. – Sokféle gonosz erő van, igazán tudhatnád.

Hugo a fejét csóválta. Nem tudta, mennyire veheti komolyan Maxot. Egy pillanatig csak állt és figyelte, ahogy barátja a stand előtt tesz-vesz. Mindketten odanéztek a mellvéd alatt vijjogó sirályra, amely dugóhúzóban ereszkedve közeledett a vízhez. Hugónak eszébe jutott Christine, és türelmetlen lett. Talán indulnia kéne.

– Egy órán belül havazni fog – ígérte Max, és az égre mutatott. – Látom és érzem.

– Akkor össze kéne csomagolnod, öreg barátom. – Hugo hátba veregette a könyvárut. – És talán nekem is mennem kell csomagolni.

De Max már nem figyelt rá. Valamit nézett Hugo mögött, öreg arca megmerevedett. A keze magától szétnyílt, a kulcsok a járdára estek.

Hugo ugrásra készen fordult el oldalra. A nyaka úgy bizsergett, mintha maga az ördög ólálkodna mögötte.

– *Bonjour*, Max.

¹⁶ De igen.

Az ember magas volt és vállas, az arca kemény, csontos, a szeme sötét, mélyen ülő. Bézs esőkabátot és a Hugóéhoz hasonló, széles karimájú puhakalapot viselt, de mélyen a homlokába húzva. Tudatosan levegőnek nézte Hugót, affektált viselkedése a képregények rosszfiújára emlékeztetett.

Max megnyalta az ajkát, kihúzta magát, amennyire tudta. Igyekezett bátornak mutatkozni. – Most meg mit akarsz, Nica?

Nica egy darabig bámulta a könyvárut, aztán mintha végre tudomást vett volna Hugóról, mert kissé elfordította a fejét, hogy találkozzon a tekintetük. Öt hosszú másodpercig néztek farkasszemet. Azután Nica elmosolyodott, és visszatért a tekintete Maxhoz. – Csak beszélgetni. Van egy perced?

– Mondd, amit mondanod kell – felelte Max. – Sok a dolgom.

Nica a rakpartra vezető kőlépcsőre mutatott, amely tíz méternyire volt a standtól.

– Négy szemközt kellene beszélgetnünk – mondta.

– Nem hagyhatom itt a boltot.

Nica Hugóra nézett, és ismét elmosolyodott. – A barátod vi-gyázhatna rá. Nem tart sokáig.

– Szerintem nincs kedve lemenni – szólalt meg Hugo.

– Szerintem meg nincs közöd hozzá.

– *Ach*, Hugo, az én fontoskodó amerikai barátom. *Ça va*,¹⁷ semmi gond. – Max a lépcső felé biccentett. – Akkor menjünk, beszélgessünk.

Hugo nézte, ahogy lemenni és eltűnni a lépcsőn. Max ócska cipője hangosan súrolta a követ. Hugo nehezen bírta megállni, hogy ne leselkedjen utánuk. Vonakodva kinyitotta a kopott kempingszékét és leült, ideiglenesen felcsapva kasmírgyapjú kabátos, cowboy csizmás bouquiniste-nek.

Egy teljes percen át ült, elgémberedő lábbal, nyargaló gondolatokkal, Maxért aggódva. A hideg miatt felállt, odament a kő mell-

¹⁷ Minden rendben.

védhez, és lenézett fölötte a parti járdára. Először üresnek tűnt, ám azután hangok hallatszottak a Pont Neuf alól. Hugo kihajolt a mellvéd fölé és megpillantotta a két ember árnyékát a boltív alatt. Egy darabig fülelt. A szavakat nem értette, de a hangnem igencsak nyers volt.

Habozott. Nica azt mondta, hogy semmi köze hozzá, Max pedig szerette volna, ha kimarad ebből, viszont nem árthat, ha lemegy, csak a biztonság kedvéért. Miután csaknem húsz évet töltött el az igazságszolgáltatásban, második természetévé vált, hogy beavatkozzon mások vitáiba, és ez néha olyan kényszer volt, amelynek nem tudott ellenállni – különösen, ha a viták egyoldalúvá fajultak, mert akkor már az sem számított többé, hogy az ártatlant akarja-e megvédeni, vagy a bűnöst elkapni.

Lefelé indult a lépcsőn. Amikor leért, ismét meghallotta őket. Max hangja most panaszosan csengett. Hugo gyorsított. Ekkor halk berregést hallott: a két ember mögött egy motorcsónak ringott a folyón. A csavarok fehér habbá verték fel a szürke vizet, amikor egy láthatatlan kéz gázt adott, hogy ár ellenében közelebb jöjjön a rakparthoz.

Alig tíz lépésre járt tőlük, amikor Max fölemelte a kezét. Öreg hangja elcsuklott. – Nica, *non!* – Ám Nica nem törődött a könyörgéssel, megragadta a könyvtárus kabátjának kihajtóját, és olyan közel rántotta magához, hogy az orruk összeért.

– Hé! – kiáltotta Hugo. Igyekezett fékezni a dühét, nyugodt hangra törekedett. Lassan járj, tovább érsz, mondta magának. – Mi folyik itt?

Nica elengedte Maxot, és megfordult. – Mondtam neked, hogy semmi közöd hozzá. Tűnj el!

– Rendben – felelte Hugo. – De ha végeztetek, visszakísérem a monsieur-t a standjához. – Állta Nica fenyegető nézését, és amikor az nem válaszolt, hozzátette: – Láttam néhány levelezőlapot, amelyeket meg akarok venni.

Nica szemmel nem látható gyorsasággal emelte a magasba a jégtörőt, olyan mozdulattal, mintha büszke lenne a mutatványára. Előbb Max szemére szegezte a szerszámot, azután Hugo felé bökött. – Indíts! Gyerünk! Vidd el az összes levelezőlapot! Ma ingyen van.

Hugo habozott. Két lépést hátrálhat, és előránthatja a pisztolyát, de akármilyen régóta viselt fegyvert, sosem kezdeményezett tűzharcot, és semmi kedve sem volt most megtörni ezt a szokást. És ha nem elég gyors, Max megsérülhet, talán még meg is halhat. De még ha győz is a tűzharcban, drágán megfizethet érte, akár jogos volt, akár jogtalan: az ő munkája az, hogy megvédje a nagykövetet és az idelátogató méltóságokat, nem pedig az, hogy Wyatt Earpet¹⁸ játsszon folyóparti huliganokkal.

De ahogy ránézett reszkető barátjára, tudta, hogy nem fogja otthagyni.

– Ha pénzről van szó – , kezdte – tartozom a monsieur-nek egy kisebb összeggel, boldogan...

– Elég! – csattant fel Nica. Gúnyosan vigyorogva elfordult, ránézett a mögötte levő csónakra. Váratlanul a magas kőfalnak lökte Maxot és elindult Hugo felé. Úgy mozgott, akár egy ökölvívó, görnyedten, apró, sebes léptekkel, és közben körözött a jégtörővel. Hugo nem hátrált, hanem gyorsan félrefordult, egy rövid lépéssel kitért a jégtörő elől, kivárt egy töredékmásodpercet, azután közelebb lépett, alkarjával háritotta Nica döfését, majd a tenyere élével felütötte a támadó állát. Nica feje hátracsuklott, a térde megroggyant. Hugo kirúgta alóla a lábát, hogy kellően nagyot essen az utcakövön. Nica a torkát markolászva arébb gurult, a jégcsákány kettejük között hevert a földön.

Hugo előrelépett, és éppen a pisztolyáért nyúlt, amikor Nica felkönyökölt. Karja Hugo felé vágódott, aki megtorpant. Nica öntelten vigyorgott rá az ezüstös pisztolya mögül.

¹⁸ A vadnyugat hőse, megszállott igazságosztó, legendás seriff.

– Ha lenne hozzá hangtompító, hullá lennél! – acsarogta. Egyfolytában Hugót lesve feltápáskodott és intett a csónaknak, amely harmincegynéhány méternyire sodródott el tőlük. A motor felbőgött, a fedélzet kissé megemelkedett, a jármű meglódult. Ablakai feketék voltak a híd árnyékában. Nica megragadta Maxot a tarkójánál fogva, a pisztolyt a halántékához szorította, és összeszűkülte szemmel nézett Hugóra. – Maradj itt, amíg nem látlak többé. Ha mozdulni próbálsz, ez megy a vízbe! – Hátalni kezdett a könyvárussal a csónak felé, amely beállt a rakpart mellé. – Amíg nem látlak! – kiáltotta. – És figyelni fogok!

Hugo az arcot nézte a pisztoly mögött. Ereiben vágatott az adrenalin, sürgette, hogy tegyen valamit. De több esze volt annál, hogy kikezdjen egy fegyverrel. Nemegyszer láthatta, mi a következménye az ilyesminek. Így csak összeszorította a száját és bólított, ám azért jól megjegyezte Nica arcát, majd még egy pillantást vetett a rémült Marxa, aki segélykérően meredt rá.

A két ember nem egészen egy perc alatt beszállt a csónakba, otthagya a járdán a tehetetlen Hugót, akinek a tenyere viszkett a fegyver vagy legalább a telefonja után. De nem kockáztatott, nem akarta, hogy a könyvárust belökjék az olajos, szürke vízbe, ezért tette, amit mondtak neki. A motor felzúgott, a csónak megindult árral szemben, keletnek a Notre Dame árnyékában.

Mozdulatlanul állt a járdán, megkövülve az őt figyelő, éles arcú ember és a támadó lábánál gubbasztó vén könyvárus látványától. Hugo addig nézte a csónakot, amíg az meg nem került az Île de la Cité csúcsát, és el nem tűnt a szeme elől.

